

A la memòria d'Ernest Lluch

L'església de Sant Genís de Torroella de Montgrí es va convertir en el saló d'un imaginari palau aristocràtic de València a principis del segle XVIII, en plena batalla d'Almansa, per acollir un concert en honor de l'arxiduc Carles.

LA FESTA DE L'ARXIDUC

Vespres d'Arnadí Elies Barberà, actor; Mariví Blasco, soprano; Daniel Espasa, direcció i clavé. 27è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Església. 27 de juliol de 2007.

JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

FOTO DE JOSEP SERENÓ

Un any més, els amics, companys de la família socialista, seguidors de les moltes i variades inquietuds culturals i cíviques d'Ernest Lluch es trobaven a Torroella de Montgrí convocats pel Festival de Músiques per posar sobre l'escena musical una de les grans passions del professor, polític, investigador i musicòfil: la música catalana del segle XVIII. A la primera fila de l'església, convertida en saló cortesà, hi havia Marina Geli, consellera dels nous governs de la Generalitat. Però, del socialisme a l'òrbita d'Ernest Lluch no hi havia ningú més. Ens vénen a la memòria noms que altres anys, en aquest mateix dia, es desplaçaven a Torroella per recordar l'obra i la personalitat de Lluch i per deixar constància d'un estil i una manera d'entendre la política i la cultura que era el d'Ernest Lluch. En aquesta ocasió, doncs, les absències eren notables i visibles.

Sant Genís, que dona nom a la parròquia de Torroella, va deixar que l'església consagrada per a usos litúrgics i com a sala circumstancial de concerts, es convertís per dues hores en un saló d'un imaginari palau aristocràtic de la ciutat de València durant els primers anys del XVIII en plena batalla d'Almansa.

L'església estava redecorada amb canelobres encesos i mobles d'època. Un jove, fill d'aquella bona casa, de nom Llibert Folch de Cardona, feia de mestre de la gran cerimònia: un concert en tota regla en honor de l'arxiduc Carles. El paper era donat a Elies Barberà, que amb dicció clara va fer un relat de la situació i del motiu de la reunió artística.

L'espectacle era complex perquè hi confluien diversos elements: música strictu sensu, textos, actuació escènica i il·luminació en un espai, d'altra banda, reservat a finalitats diferents. I s'ha de dir que

El final del concert en homenatge a Ernest Lluch, en què es va interpretar «La festa de l'Arxiduc».

el resultat de la combinació de tants ingredients en un lloc advers va ser òptim. Un espectacle que tenia sentit i coherència, atractiu i didàctic. Les notes del programa de mà, obra de Joan Francesc Mira, valencià d'origen, i del musicòleg Josep Dolcet, orientaven amb precisió sobre la situació històrica a València el 1707, després de la batalla d'Almansa i de les seves conseqüències, i sobre la música que es cultivava a l'època.

Vespres d'Arnadí, el conjunt instrumental que donava vida a la suposada festa dedicada a l'arxiduc Carles, va resultar una autèntica revelació. Grups d'aquesta categoria, dedicats a la investigació de la música anomenada antiga, interpretada amb instruments de l'època, haurien de consolidar-se i anar més lluny que els concerts de totes les nacions. Cal destacar-ne la implicació en la trama argumental, el so profund, intens de la corda, i brillant les flautes de bec i l'oboè. Mariví Blasco encarnava l'art vocal imperant als inicis del 1700; una veu nítida, adequada a la música del postbarroc. La so-

prano, igual com l'actor-narrador, vestia robes de l'època, cabells pentinats endarrerats quan la trama argumental situa l'acció en un assaig previ al concert i perruca a la manera centreeuropea quan la guerra es resol, inexorablement, a favor de l'ocupant. L'art, doncs, té ideologia i els músics... també han de viure.

Però, a part de l'estil, del bon resultat artístic del conjunt que dirigeix Daniel Espasa des del clavicèmbal, s'ha de destacar l'entusiasme i la mútua complicitat dels músics de Vespres d'Arnadí. Són aquestes virtuts que fan que l'espectacle estigui ben travat, tingui sentit històric, estigui ben coordinat entre la part artística i la part tècnica. El públic va premiar els músics, d'una joventut esclatant i, també, el treball de l'escenografia i la il·luminació.

Les absències de noms i figures polítiques de primera línia fan d'aquest concert a la memòria d'Ernest Lluch un acte de normalitat del festival de Torroella a un amic que hi assistia des del seu lloc de vacances, a la Garrotxa.